

Biri, hiçbir
One no one
Uno, nessuno

“Biri” ile ilk tanışma anı, bir karşılaşmadır.
Elde ettiğimiz ipuçlarından yola çıkarak “ilk izlenim” in arkasında binlerce ruh hali ve farklı kimlik olabileceğini ve kişinin bu ilk izlenimden farklılıklar göstereceğini biliriz.

The introduction with some One is an encounter.
Beyond the clues of our first impression we acquire with that some One ; we are of subconsciously aware that One could have thousands of psychological states and identities that are distinctly different than the first impression.

Conoscere qualcuno per la prima volta è un incontro.
Al di là degli indizi che acquisiamo come prima impressione siamo inconsciamente consapevoli che quel Qualcuno potrebbe avere migliaia di altri stati psicologici e identità diversi da quelli dati dalla prima impressione.

Başkasıyla durum böyleyken kendimizle ve içimizdeki diğer benliklerle tanışabilmek ve yüzleşmek hiç kolay değildir.
Çünkü işin içine zaman da girince istesek de, istemesek de bir kimlik kaosuyla karşılaşırız

Whilst the case is like that with someone else, it is not so easy to get acquainted and face with alter egos within ourselves. When the time dimension becomes part of the equation, whether we like it or not; we meet the chaos of identities.

Mentre è così che funziona con Qualcun'altro, non è così facile invece familiarizzare con gli alter ego di se stessi. Quando la dimensione temporale diventa parte dell'equazione, che ci piaccia o meno, incontriamo il caos delle identità.

Çektirdiğimiz hiçbir vesikalık fotoğraftaki “ben” olamıyoruz çünkü hep değişiyoruz. Bir taraftan çocukluğumuzu, gençliğimizi ve belki de güzelliğimizi unutmak istemiyoruz.
O yüzden kaydediyoruz. Fotoğraf çekiyoruz, günlük tutuyoruz.
Bu şekilde bilincimiz farklı ve unuttuğumuz kimliklerimizi de hatırlıyor..
İşletim sistemi yükseltildikçe, belleğe tüm kimliklerimiz kaydediliyor
Ve ne biri, ne hepsi oluyoruz. Böylece “Hiç biri” ile de tanışmış oluyoruz.

We are not able to become the “self” of any of the ID-photos as we keep changing.
On the other hand we don't want to forget our childhood, teenagery and perhaps our fading freshness and beauty.
And we keep recording, keep shooting, and keep diaries.
And thus our consciousness remembers our other identities/ the ones we've once forgotten.
As 'our operating systems get upgraded' all identities we have had are being recorded to the memory. And we will be neither One nor All .
So now we are introduced to No One..

Non siamo in grado di diventare il "noi stessi" di una nostra qualsiasi foto da carta d'identità in quanto siamo in costante cambiamento.
D'altra parte non vogliamo dimenticare la nostra infanzia, la nostra adolescenza e forse anche la nostra bellezza.

In fatti, continuiamo a registrare, fotografare e a tenere i diari.
E così, la nostra coscienza ci ricorda le nostre altre identità e quelle che abbiamo dimenticato.

Così come i nostri sistemi operativi sono aggiornati, tutte le identità che abbiamo avuto sono state registrate nella nostra memoria.

Non saremo mai né Uno né Tutti. E così che veniamo in conoscenza di Nessuno.

Ahmet bu değişimin izini sürüyor; tıpkı günlük tutar gibi; doğum cüzdanı, vesikalıklar, askerlikten saklanan bir "Nişan Al" kâğıdı ya da aileden kalma sanat kitabı gibi, kendi hayatının gündelik akışında karşılaştığı sıradan nesnelere bir kompozisyonun parçaları olarak yerleştiriyor tekrar eden siyah zeminlere...

Ahmet keeps track of this change, much like keeping a diary.

He places the ordinary objects that he encountered in the flow of his daily routine as parts of a new composition on a backdrop of recurring black backgrounds.

Ahmet tiene traccia di questo cambiamento, come in un diario.

Usa gli oggetti ordinari che incontra nel flusso della sua routine quotidiana come parti di una nuova composizione su uno sfondo di sfondi neri ricorrenti.

Kimliğini oluşturan yapıtaşlarını elde etme çabası onu kurgusal ironik bir birey mitolojisi oluşturmaya götürüyor.

12 parçadan oluşan Bireyin Mitolojisi işi; Fransız Resminin Başyapıtları adlı anneden yadigar bir sanat kitabının kapağına yapılan Dadaist bir müdahaleyle başlıyor Art-Povera'ya gönderme yaparcasına aynı kitabın arka kapağından yırtılmış parçalar ile (The End) bitiyor

This effort of acquiring the elements of his true identity leads him to set up an installation of his ironical individualistic mythology. This work consists of twelve pieces which begins with a Dadaistic intervention to his mom's old fashioned art book, and ends with 'The End,' the torn remnants of the same book's ending as if he is referencing Art Povera.

Questo sforzo di acquisire gli elementi della sua vera identità lo porta a costituire un'installazione della sua mitologia ironica e individualista. L'opera, è composta di dodici pezzi che iniziano con un intervento dadaistico sul vecchio libro d' arte di sua madre e terminano con "The End", i pezzi strappati rimasti usati come se facesse riferimento all' arte povera.

Bu farklı, çeşitli ve cesaretli anlatım, sıradan ve çizgiselliğine hapsolmuş gibi algıladığımız hayatın, aslında buna sebep olan öğretilerin ve önyargıların birkaç boyut üstüne çıkmamızı sağlayıp kendimize ve biriktirdiklerimize yeniden önyargısız bambaşka bir açıyla bakabilmeyi öneriyor.

This minimalist and brave narrative proffers us to revisit ourselves, our lives, and our lives' entire collection that we perceive to be ordinary and imprisoned to its linearity beyond ideologies and prejudices from an objective and utterly different angle.

Questa narrazione minimalista e coraggiosa ci promette di rivisitare noi stessi, le nostre vite e l' intera collezione della nostra vita che percepiamo come ordinaria e imprigionata nella sua linearità al di là delle ideologie e dei pregiudizi da un punto di vista oggettivo e completamente diverso.

İ

şlerin her biri aslında heyecan veren bir günlüğün "acaba bugün ne olacak" diyerek çevirdiğimiz sayfaları gibi merak uyandırıyor.

Every one of these works in fact makes us feel like turning over the pages of an exciting diary with a sensation of wondering “what will happen next?”

Ognuna di queste opere, infatti, ci fa sentire come voltassimo pagina di un diario emozionale con la sensazione di chiederci "che cosa succederà dopo"?

“Sahte Güneş” işindeki bir bira tenekesinin vantilatör kanatları gibi (belki de yanında taşıdığı) çakısıyla gün sonundaki stresimizden kurtulmak için içtiğimiz serinletici biranın hissetteleriyle beraber bir ışık kaynağı gibi o çok huzur veren siyah zeminine korkusuzca yapıştırıyor. Ve tabii ki de biz izleyicilerin üzerindeki etkisi değişiklik gösterebilir; çünkü hepimizin bir bira içme ve iç dökme hikayesi vardır.

Bu Ahmet’in adlandırdığı gibi bir sahte güneş olabilir. Ya da bilim kurgu filmlerindeki yapay karanlık mekanları havalandıran dev ve yapayalnız bir vantilatör.

In his “Fake Sun” work, he cuts the beer can in the form of fan blades with his pocketknife (perhaps carried by him) and fearlessly sticks it on the deeply peaceful dark background of the canvas as if it is an artificial sun along with the sensations of sipping our refreshing beers after a stressful day. And for sure this may affect every one of us, members of the audience, differently as we all have our unique stories of drinking and confiding. This story could be a Fake Sun story like he named or a lonely giant ventilator that conditions the air in artificial dark spaces in a sci-fi movie.

Nel suo lavoro "Fake Sun", taglia la lattina di birra sotto forma di pale a ventaglio con il suo coltellino tascabile (forse nelle sue tasche) e la attacca senza paura sullo sfondo scuro e profondamente tranquillo della tela come se fosse un sole artificiale insieme alle sensazioni di sorseggiare le nostre birre rinfrescanti dopo una giornata stressante.

E di sicuro questo può influenzare ognuno di noi, membri del pubblico, in modo diverso come tutti noi abbiamo le nostre storie uniche da bere e confidare. Questa storia potrebbe essere una storia come Fake Sun come lui l’ha chiamata o un gigantesco ventilatore solitario che rinfresca artificialmente l' aria degli spazi oscuri di un film di fantascienza.

“Tealight Mumlarının Yaşam Döngüsü” ve “Id-Box” işlerinde temel tasarımdaki “ritm” bilgisini farklı şekillerde hissediyoruz . Ahmet’in vesikalık fotoğraflarından günümüze ulaşan yaşam çizgisi ritmik yanıp sönen ışık ile, Mum işinde ise benzer objelerin kartezyan formatta tekrar etmesiyle, algılanıyor.

“The Life Cycle of Tea light Candles”, “Photo booth” and “The Hours” works each makes us feel “the rhythm” sense of the Basic Design from different perspectives.

The life-line of Ahmet, which reaches to present time through his ID Photos, is perceived by rhythmic flashing LEDs while this is achieved by repetition of objects in a Cartesian format in “The Life Cycle of Tea light Candles” and “The Hours”.

Le opere "The Life Cycle of Tea Light Candles", "Photo Booth" e "The Hours" ci fanno sentire ognuna il senso "del ritmo" da diverse prospettive.

La linea di vita di Ahmet, che raggiunge il tempo presente attraverso le sue foto d'identità, è percepita dai LED lampeggianti ritmici e attraverso la ripetizione di oggetti in formato cartesiano in "The Life Cycle of Tea Light Candles" e "The Hours".

Ve beklenmedik bir araya gelişler siyahın derinliği içinde izleyicide “
Nişan Al” işinde olduğu gibi tek a(nla)tımlık kurşun etkisi yaratıyor.

And these unexpected combinations in the depths of noir, as in the case of his “Ready-Aim-Fire”
work, puts the audience in a mood of a one-hit wonder.

Queste inaspettate combinazioni nelle diverse gradazioni di nero, come nel caso del suo lavoro
"Ready-Aim-Fire", mettono il pubblico in uno stato d'animo di meraviglia.

Aslı Kutluay – Ankara, Aralık 2017